

[Aksel Larsen.]

som skulle undersøge, hvor store bevæbnede politi- og andre styrker der fandtes i Østtyskland og Vesttyskland, og dette forslag blev uden diskussion nedstemt af de tre vestmagter, de ønskede ikke denne undersøgelse. Jeg kan ikke få andet ud af det, end at de var klar over, at en sådan undersøgelse ville have vist, at i forhold til befolkningstal og landområde er der i hvert fald mindst lige så mange politibetjente og andre bevæbnede styrker i Vesttyskland som i Østtyskland.

Jeg synes, det er uanstændigt, at man med en sådan dristighed — vi savner vist desværre i Danmark et ord, der dækker det tyske ord „Gefrorenheit“ — jeg synes, det er stærkt, at man med en sådan dristighed råber op om, at Østtyskland er oprustet, oven i købet vender sig mod dem, der kræver folkeafstemning om Parisaftalerne, og siger: Hvorfor protesterer I ikke mod den østtyske oprustning, der har fundet sted? — når der intet som helst bevis foreligger for, at en sådan oprustning har fundet sted, når alt tyder i modsat retning, og når det, der foreligger til afgørelse, ikke er spørgsmålet om østtysk oprustning.

Jeg har ikke sympati for tysk oprustning, hverken øst- eller vesttysk, men det, der foreligger her, er et forslag om oprustning i Vesttyskland, og jeg synes, det er rimeligt, at man beskæftiger sig med det forslag, der foreligger, og ikke beskæftiger sig med forslag, som ikke foreligger.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at spændingen i Europa vil blive betydeligt forøget, hvis Parisaftalerne virkeliggøres, og der kan ikke være nogen tvivl om den fare for freden i almindelighed og i Tysklands nabolande i særdeleshed, der vil opstå, hvis der kommer en tysk militarisme igen. Jeg kunne anføre en mængde citater og kendsgerninger, som vidner om, hvilken ånd der besjæler de nuværende og kommende magthavere i Vesttyskland, og det er tragisk, at Danmark under en socialdemokratisk regering skal falde den i alt væsentlig socialdemokratiske arbejderbevægelse i Vesttyskland og den virkelige demokratiske bevægelse i Vesttyskland i ryggen og støtte dem, som ved genoplivelse af den tyske militarisme vil tilføjede demokratiets muligheder i Vesttyskland et dødeligt slag.

Vi finder ikke, at folketinget har ret til at afgøre denne sag. Efter vor opfattelse ved også hvert eneste æret medlem af dette høje ting, at folketinget ikke har mandat til at afgøre denne sag, og hvert eneste æret medlem af dette ting ved, at folkeflertallet er imod Tysklands genoprustning og tilhænger af, at sagen i hvert fald afgøres ikke af folketinget, men ved folkeafstemning.

Nu har der været nogen diskussion om, hvorvidt folkeafstemning er lovlig, og det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har jo tidligere derom forkyndt, at folkeafstemning om denne sag simpelthen er forbudt efter grundloven og nærmest vil være noget kriminelt. Nu, efter at hans statsminister har måttet erkende, at folkeafstemning om denne sag er lovlig, skal det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) forsøge at klare sig og siger: det er dog i alt fald sådan, at grundloven i folkeafstemningsparagraffen udtrykkeligt undtager internationale traktater fra folkeafstemning.

Jeg beklager, men det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) må befinde sig i en kedelig situation, når han ikke kan afholde sig fra her fra denne talerstol at sige noget, som han ved er diametralt modsat af, hvad der står i den pågældende passus i grundloven. Jeg tillader mig et citat:

„love til gennemførelse af bestående traktatmæssige forpligtelser kan ikke undergives folkeafstemning.“

Dette er i og for sig en selvfølgelig. Hvis der består traktatmæssige forbindelser, kan man ikke sige, at spørgsmålet om, hvorvidt de skal opfyldes, skal underkastes folkeafstemning. Men man må undskylde mig: Parisaftalerne er et nyt sæt traktater, de er ikke „bestående traktatmæssige forpligtelser“. Det skal netop afgøres, om Danmark vil indgå på disse traktatmæssige forpligtelser, og selvfølgelig er det lovligt at holde folkeafstemning om det.

Så siges det, at man behøver ikke at holde folkeafstemning, for vælgerne har jo givet folketinget mandat, og det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) henviste til, at ved valget i 1953 vidste i hvert fald alle socialdemokratiets vælgere, hvor socialdemokratiet stod i denne sag. Det er ikke